

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 11, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:860](#) 01-04-2025

Verzoek tot verbodenverklaring Stichting Uitbanning Genocide

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:512](#) 27-02-2025

Enquête B.V. Huizenmij

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:386](#) 11-02-2025

Uitleg betalingsmechanisme SPA

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3644](#) 12-12-2024

Enquête Hader JV Holding B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:1566](#) 06-03-2025

Huizenmij - Verzoek ontslag bestuurders stichting, verzoek wijziging statuten, akte uitlaten partijen over benoeming nieuwe bestuurder(s)

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:1585](#) 27-02-2025

Curator/Voormalig bestuurder failliet zorgbedrijf en diens zwager

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:2658](#) 26-02-2025

Geen aanbiedingsplicht bij permitted transfer onder SHA

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:163](#) 07-01-2025

Aratame Holding B.V./Bestuurder en commissarissen Stichting Aratame Health

RECHTSPRAAK

Enquête B.V. Huizenmij

OK; enquête. De enig aandeelhouder van een vennootschap is een STAK, waarbinnen de erfgenamen van de oorspronkelijke oprichters van de vennootschap vertegenwoordigd zijn. Nadat in eerdere beschikkingen onder meer een beheerder van de aandelen is aangesteld, stelt een van de partijen dat de aanstelling van deze beheerder beëindigd zou moeten worden, nu zij de identiteit van de accountant van de vennootschap niet tijdig heeft gedeeld en omdat zij de algemene vergadering niet tijdig zou hebben bijeengeroepen. De OK wijst de verzoeken af en oordeelt dat het onder de omstandigheden van het geval bepaald niet onzorgvuldig of onredelijk was voor de beheerder om terughoudend te zijn met het delen van informatie aan partijen.

Deze uitspraak betreft een volgende loot aan de boom in het geschil binnen B.V. Huizenmij ('Huizenmij'), een in de 19^e eeuw door twee families opgerichte vastgoedonderneming (zie o.m. ECLI:NL:GHAMS:2023:1900 (OR 2023-0188), ECLI:NL:GHAMS:2023:1668, ECLI:NL:RBAMS:2024:6309 (OR 2025-0025), ECLI:NL:GHAMS:2025:277, ECLI:NL:GHAMS:2025:236 en ECLI:NL:RBAMS:2025:1566 (OR 2025-0101)). De aandelen in Huizenmij worden gehouden door Stichting Administratiekantoor ter continuering huizenmaatschappij ('de STAK'), waarin de families als certificaathouders vertegenwoordigd zijn. Beide families zijn gelijkkelijk vertegenwoordigd in het bestuur van de STAK, die tevens feitelijk als algemene vergadering van Huizenmij fungeert.

Na het overlijden van een van de aandeelhouders dient een van de families een aanzienlijk bedrag aan successierechten te betalen. Om hen hiertoe in staat te stellen is het idee opgekomen om Huizenmij een superdividend te laten uitkeren. Echter, door spanningen binnen en tussen de families is de besluitvorming binnen Huizenmij geblokkeerd.

Bij eerdere beschikkingen heeft de OK een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van

zaken van Huizenmij, een beheerder van aandelen ('de beheerder') en een onderzoeker aangewezen. De rechtbank Amsterdam heeft bij beschikking op grond van artikel 2:298 BW de beheerder benoemd tot bestuurder van de STAK met beslissende stem en zelfstandige bevoegdheid de STAK te vertegenwoordigen en dat de STAK niet zonder haar vertegenwoordigd kan worden (ECLI:NL:RBAMS:2023:4630).

In de huidige procedure verzoekt een van de aandeelhouders onder meer om de aanstelling van de beheerder te beëindigen, waarbij onder meer wordt aangevoerd dat zij de besluitvorming binnen de STAK belemmert, een nieuwe accountant heeft aangesteld zonder de certificaathouders daarvan direct op de hoogte te brengen en de gecombineerde algemene vergadering en STAK-vergadering laattijdig heeft bijeengeroepen.

De OK merkt vooraleerst op dat een gedeelte van de aangevoerde bezwaren betrekking heeft op de gang van zaken binnen de STAK en niet binnen Huizenmij. De STAK houdt geen onderneming in stand als bedoeld in artikel 2:344, aanhef en onder b BW en het enquêterecht is dus niet op de STAK van toepassing. De OK gaat daarom alleen in op de verzoeken voor zover deze betrekking hebben op het functioneren van Huizenmij. De OK stelt vast dat er nog steeds sprake is van een ernstige verstoring van de onderlinge verhoudingen tussen de certificaathouders en de STAK-bestuurders. Hierdoor ziet de OK geen enkele aanleiding tot opheffing van de onmiddellijke voorziening tot aanstelling van de beheerder. Ook ziet de OK geen gronden om te twijfelen aan de wijze waarop zij haar taak als beheerder uitoefent.

Ten aanzien van de gang van zaken rond de benoeming van de accountant en de algemene vergadering overweegt de OK het volgende. De vorige accountant heeft de opdracht tot het vaststellen van de jaarrekening niet willen aanvaarden als gevolg van herhaaldelijke pogingen van de certificaathouders om deze accountant rechtstreeks te benaderen, hoewel meermaals is afgesproken dat de accountant geen rechtstreekse vragen van de certificaathouders zou beantwoorden en alle communicatie via de beheerder zou moeten lopen.

Bij het laten uitvoeren van de controleopdracht door een andere accountant was inmiddels de nodige spoed vereist. De beheerder heeft dan ook met deze accountant afgesproken dat deze in rust zijn werk kon doen zonder te worden geconfronteerd met de certificaathouders. De beslissing van de beheerder om de benoeming van de accountant niet meteen, maar pas na afronding van de controleopdracht, bekend te maken, is in de omstandigheden van het geval bepaald niet onzorgvuldig of onredelijk.

Nadat de accountant aan de beheerder heeft aangegeven dat zijn werkzaamheden waren afgerond, heeft de beheerder tijdig de algemene vergadering gepland en geen verhinderingen van aandeelhouders ontvangen, waarop de partijen tijdig zijn opgeroepen. Hiermee is voldaan

aan de wettelijke vereisten en is door de beheerder zorgvuldig gehandeld.

De OK wijst de verzoeken af.

T.M. Goudzwaard, mei 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:512

Zaaknummer: 200.325.125/03 OK

Rechters: A.W.H. Vink, C.C. Meijer, J.M. de Jongh, P.G. Boumeester en S. ten Have

Advocaten: M.P.H. Sanders, J.S. Mennema, S. Knottnerus, J. Stikkelbroeck, G.C. Endedijk en A.M. van Riemsdijk

Wetsartikelen: 2:344 sub b BW en 2:349a lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Uitleg betalingsmechanisme SPA

Twee partijen sluiten een SPA. Onderdeel van de SPA is een verkoperslening. De hoogte van het terug te betalen bedrag kan pro rata worden aangepast op basis van een verschil tussen de omzet en de geprognosticeerde omzet. Partijen twisten over het begrip ‘omzet’. Daarnaast verschillen partijen van mening over de vraag of de maandelijks betaalde rente ook pro rata kan worden aangepast. Het hof legt de SPA uit op basis van de letterlijke tekst en de aannemelijkheid van de rechtsgevolgen op basis van de risicoverdeling.

Feiten

Geïntimeerde en appellant zijn holdingmaatschappijen. Geïntimeerde (‘Verkoper’) verkoopt haar aandelen in een dochtervennootschap (‘Vennootschap’) aan appellant (‘Koper’) voor € 3.000.000. Daartoe hebben de Verkoper en de Koper een koopovereenkomst gesloten.

Koopovereenkomst

De koopovereenkomst bevat een betalingsmechanisme voor de koopsom. Op grond van dit betalingsmechanisme is sprake van een uitgestelde betaling van € 783.326 in de vorm van een verkoperslening. Partijen hebben in de koopovereenkomst opgenomen dat de uitgestelde betaling ruim vijf jaar later wordt betaald. De hoogte van het restantbedrag kan pro rata worden aangepast indien de omzet van een dochtervennootschap van de Vennootschap afwijkt van een tussen partijen vastgelegde prognose. Ook spreken partijen af dat over de uitgestelde koopsombetaling van € 783.326 een rente wordt vergoed:

‘Over de uitgestelde koopsombetaling van EUR 783.326,- (hierna: “de Uitgestelde Koopsom Betaling”) zal een rente worden vergoed van 7,5% per jaar, welke rente zal worden berekend vanaf de eerste dag van de maand volgende op de Closingdatum, welke rente per maand achteraf door

Koper en/of de Vennootschap aan Verkoper zal worden voldaan binnen 7 werkdagen na de factuurdatum betreffende de dan opeisbare rentebetaling.'

Geldleningsovereenkomst

Na het sluiten van de koopovereenkomst, hebben partijen ook een geldleningsovereenkomst gesloten. Deze geldleningsovereenkomst zet de verkoperslening om in een achtergestelde lening. Op grond van deze geldleningsovereenkomst leent de Verkoper aan de Koper een bedrag van € 783.326 *'een en ander onder de voorwaarden van de Koopovereenkomst, voorzover van die voorwaarden niet wordt afgeweken in deze Overeenkomst'*.

Partijen spreken in de geldleningsovereenkomst af dat de Koper een rente van 7,5% per jaar verschuldigd is over het geleende bedrag, of het restant als gevolg van aflossingen. Ten aanzien van de aflossing spreken partijen het volgende af:

'Op 31 juli 2021 zal het gehele alsdan uitstaande bedrag van de Hoofdsom ineens door de Schuldenaar worden afgelost en aan de Schuldeiser worden terugbetaald.

(...)

De Hoofdsom zal aan het eind van de looptijd van lening worden aangepast in overeenstemming met het bepaalde in artikel 2 van de Koopovereenkomst. (...)'

Geschil

De Koper informeert de Verkoper na vijf jaar dat er 21,896% minder omzet is gerealiseerd ten aanzien van de geprognosticeerde omzet in de koopovereenkomst. Op basis daarvan meent de Koper dat de uitgestelde betaling niet € 783.326 maar € 611.809 betreft. Volgens de Koper betekent dit ook dat er met terugwerkende kracht te veel rente is betaald. Het teveel betaalde rentebedrag verrekenet de Koper met de uitgestelde betaling. De Verkoper betwist de berekening van de Koper. De rechtbank stelt de Verkoper in eerste aanleg in het gelijk.

Hoger beroep

Naar aanleiding van de grieven van de Koper, moet in hoger beroep worden bepaald wat de hoogte van de uitgestelde betaling en de rente betreft en hoe dit moet worden berekend. Hiervoor moet zowel de koop- als geldleningsovereenkomst worden uitgelegd conform de Haviltex-maatstaf.

Omvang uitgestelde betaling

Allereerst wordt een oordeel gegeven over de omvang van de uitgestelde betaling. Partijen hebben afgesproken dat de uitgestelde betaling pro rata kan worden aangepast indien de omzet afwijkt van de geprognosticeerde omzet. Partijen twisten in rechte over het begrip 'omzet' en de inhoud die daaraan moet worden toegekend.

In de omzetcijfers zoals weergegeven in de jaarrekeningen is rekening gehouden met de post 'dotatie dubieuze debiteuren'. De Koper is van mening dat dit bedrag niet mag worden meegewogen in de omzet als door partijen bedoeld in de koopovereenkomst, omdat de koopovereenkomst uit zou gaan van 'daadwerkelijke betaalde' of 'echte' omzet. De Verkoper betwist deze uitleg. Volgens de Verkoper gaat het om de bruto-omzet, zijnde de prijs maal de verkochte goederen.

Het hof geeft de Verkoper gelijk. Het belangrijkste aanknopingspunt voor het hof betreft de tekst van de koopovereenkomst. Deze tekst geeft geen aanleiding om de Koper te volgen in haar uitleg van het begrip 'omzet'. Sterker, de tekst bevat zelfs een contra-indicatie voor de uitleg van de Koper. Daarnaast neemt het hof in aanmerking dat het concept van de koopovereenkomst is opgesteld door een professionele adviseur van de Koper, waardoor het voor de hand had gelegen om 'omzet' te definiëren conform de uitleg van de Koper.

Gelet op het voorgaande stelt het hof vast dat de totale omzet 21,979% minder is dan de geprognosticeerde omzet, hetgeen betekent dat de uitgestelde betaling een hoogte heeft van € 611.158,78.

Omvang rente

Op grond van de koopovereenkomst dient de Koper maandelijks rente te betalen over de uitgestelde koopsombetaling van € 783.326. De Koper stelt dat partijen bedoeld hebben om de herberekeningsmethodiek ten aanzien van de koopsom ook te laten gelden voor de rentesom, hetgeen zou betekenen dat de rente lager is omdat de koopsom ook lager is uitgevallen.

Ook deze uitleg van de Koper volgt het hof niet. Het belangrijkste gezichtspunt voor dit oordeel van het hof is – wederom – de tekst van de koopovereenkomst. Deze tekst biedt namelijk geen aanknopingspunt voor de door de Koper verdedigde uitleg. De letterlijke tekst verwijst immers uitsluitend naar het bedrag van € 783.326 en niet naar een na herberekening daarvan aangepast bedrag. Nogmaals wijst het hof erop dat het op de weg van de adviseur van de Koper had gelegen om een dergelijke koppeling met het herberekeningsmechanisme nadrukkelijk op te nemen in de koopovereenkomst.

Tot slot wijst het hof ook op de onaannemelijkheid van het rechtsgevolg van de door de Koper

verdedigde uitleg. Uit de feiten is gebleken dat de Verkoper een relatief hoge rente heeft bedongen op de geldleningsovereenkomst, omdat het risico van het gekozen betalingsmechanisme bij haar ligt. Als de Verkoper – naast een lagere koopsom – ook geconfronteerd zou worden met een lagere rente, zou dat de compensatie voor het risico ondermijnen. Het is niet aannemelijk dat dit door partijen is beoogd.

Dit betekent dat de Koper de rente moet voldoen over het bedrag van € 783.226 en niet over het herberekende bedrag ad € 611.158,78.

Geldleningsovereenkomst

De (uitleg van de) geldleningsovereenkomst werpt geen ander licht op de zaak. Op grond van de geldleningsovereenkomst gelden – behoudens de looptijd – dezelfde voorwaarden als opgenomen in de koopovereenkomst. Dat betekent onder meer dat de risicoverdeling hetzelfde is gebleven.

R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, mei 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:386

Zaaknummer: 200.317.426/01

Rechters: M.M. Kruithof, E.M. de Stigter en J.L.M. Groenewegen

Advocaten: S.W. Holterman en M.W.J. Ariëns

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen aanbiedingsplicht bij permitted transfer onder SHA

Een aandeelhouder vordert overdracht van aandelen tegen nominale waarde op grond van de statuten en een aandeelhoudersovereenkomst, na een herstructurering waarbij de andere aandeelhouder haar belang indirect overdraagt aan een coöperatie. Volgens eiseres is sprake van een wijziging van zeggenschap die een aanbiedingsplicht activeert. De rechtbank oordeelt dat de overdracht onderdeel is van een toegestane herstructurering ('permitted transfer') onder de aandeelhoudersovereenkomst. De zeggenschap is niet wezenlijk gewijzigd en de structuurwijziging is fiscaal gemotiveerd. De vorderingen worden afgewezen.

Feiten, vordering en verweer

Eiseres B.V. ('Eiseres') en Orange Wings B.V. ('Orange Wings') zijn aandeelhouders in [bedrijfsnaam 1] B.V. ('Vennootschap'), een onderneming actief in management consultancy. Orange Wings verwierf in 2022 een belang van 30% in de Vennootschap en sloot gelijktijdig met Eiseres een aandeelhoudersovereenkomst ('SHA'). De aandelen in Orange Wings worden gehouden door [naam 2] ('UBO') en tevens wordt Orange Wings bestuurd door UBO.

In 2023 vond een herstructurering plaats waarbij het aandelenbelang van Orange Wings in de Vennootschap via een tussenstap werd ondergebracht in Orange Wings Investments Coöperatief I U.A. ('OWIC'), een coöperatieve vereniging.

Eiseres stelt dat de overdracht van het aandelenbelang aan Orange Wings Investments B.V. ('Verdwijnde Entiteit') en de daaropvolgende juridische fusie tussen de Verdwijnde Entiteit en OWIC een wijziging van zeggenschap opleveren die op grond van de statuten en de SHA een aanbiedingsplicht activeert. Eiseres beroept zich tevens op de Key Woman Clause, waarin is bepaald dat de betrokkenheid van UBO essentieel is voor de samenwerking. Zij

vordert overdracht van de aandelen tegen nominale waarde.

OWIC verweert zich met de stelling dat sprake is van een '*permitted transfer*' onder artikel 9.2 SHA, omdat de overdracht plaatsvond in het kader van een bonafide herstructurering en de zeggenschap bij UBO is gebleven. Daarnaast stelt OWIC dat Eiseres geen belang heeft bij de vorderingen, nu UBO Eiseres op de hoogte heeft gebracht van de mogelijke toetreding van nieuwe, externe aandeelhouders, en Eiseres daarop heeft afgetekend. Eiseres zou misbruik maken van recht om de aandelen van OWIC tegen een lage prijs te verkrijgen. De derogerende werking van redelijkheid en billijkheid verzet zich tegen toewijzing van de vorderingen. Tot slot zou toewijzing van de vordering leiden tot een schending van de Key Woman Clause, omdat UBO dan niet langer een essentiële betrokkenheid heeft bij de Vennootschap.

Oordeel

De rechtbank stelt voorop dat de uitleg van de SHA moet plaatsvinden aan de hand van de Haviltex-maatstaf, aangezien partijen niet hebben onderhandeld over de specifieke bewoordingen van artikel 9.2 SHA. Daardoor geldt geen bijzondere uitlegmaatstaf.

De rechtbank overweegt dat de SHA expliciet toestaat dat aandelen worden overgedragen aan een entiteit onder zeggenschap van de oorspronkelijke aandeelhouder, mits dit gebeurt in het kader van een bonafide herstructurering en de nieuwe entiteit toetreedt tot de SHA.

De herstructurering bestond uit drie stappen: (1) overdracht van de aandelen in de Vennootschap aan de Verdwijnende Entiteit, (2) overdracht van de aandelen in de Verdwijnende Entiteit aan OWIC, en (3) een juridische fusie tussen de Verdwijnende Entiteit en OWIC, waarbij OWIC de verkrijgende vennootschap was.

De rechtbank acht aannemelijk dat deze stappen fiscaal gemotiveerd waren, onder meer om externe investeerders te kunnen aantrekken die profiteren van de deelnemingsvrijstelling. De structuurwijziging is daarmee in lijn met het doel van artikel 9.2 SHA.

De rechtbank stelt vast dat UBO via Orange Wings 91% van de zeggenschapsrechten in OWIC houdt en daarmee 'control' behoudt in de zin van de SHA. De toetreding van een tweede bestuurder ([naam 3]) doet daar niet aan af. De SHA vereist geen exclusieve zeggenschap of bestuurschap door UBO, maar slechts dat zij beslissende invloed behoudt. Ook het feit dat OWIC een coöperatieve vereniging is, doet niet af aan de geldigheid van de overdracht onder de SHA, nu de overeenkomst geen beperkingen stelt aan de rechtsvorm van de verkrijgende entiteit.

De rechtbank concludeert dat de overdracht van de aandelen in de Vennootschap aan OWIC

kwalificeert als een *permitted transfer*. Er is geen sprake van een wijziging van zeggenschap die een aanbiedingsplicht activeert. OWIC is dan ook niet tekortgeschoten in haar verplichtingen uit hoofde van de statuten of de SHA.

De vorderingen van Eiseres worden afgewezen.

D.L. Westerbeek, mei 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:2658

Zaaknummer: C/09/667626 / HA ZA 24-490

Rechters: A.M. Boogers

Advocaten: V. Breedveld en G.R.G. Driessen

Wetsartikelen: 6:119 BW, 6:2 lid 2 BW en SER Fusie en Gedragsregels 2015

RECHTSPRAAK

Aratame Holding B.V./Bestuurder en commissarissen Stichting Aratame Health

De rechtbank Limburg behandelt een verzoek van een belanghebbende om de bestuurder en commissarissen van een stichting te ontslaan wegens taakverwaarlozing en andere gewichtige redenen overeenkomstig artikel 2:298 lid 1 BW en daarnaast om voor de duur van het geding als voorlopige voorzieningen te treffen de schorsing van de bestuurder en de benoeming van een tijdelijke bestuurder. De rechtbank wijst beide verzoeken af, omdat er onvoldoende bewijs is voor taakverwaarlozing of andere gewichtige redenen voor ontslag, evenals voor het falen van de commissarissen in hun toezichthoudende rol.

De zaak betreft Stichting Aratame Health ('de Stichting'), die werd opgericht door [bestuurder 1] ('de Oprichter') en zijn levenspartner. De Oprichter is ook eigenaar van Aratame Holding B.V. ('Aratame').

In oktober 2024 hebben de Oprichter, Aratame en MiCare Revalidatie B.V. het faillissement van de Stichting aangevraagd.

Aratame verzoekt de rechtbank om [belanghebbende sub 1] ('de Bestuurder') als bestuurder en [belanghebbende sub 2] en [belanghebbende sub 3] (tezamen: 'de Commissarissen') als commissarissen van de Stichting te ontslaan. Daarnaast vraagt Aratame om bij wijze van voorlopige voorziening voor de duur van het geding de Bestuurder onmiddellijk te schorsen en Beyond Business Solutions B.V. aan te stellen als tijdelijk bestuurder van de Stichting.

Feiten en onderbouwing

De Stichting is actief in de geestelijke gezondheidszorg en medisch specialistische revalidatie. Zij werkte nauw samen met vennootschappen binnen de MiCare-groep, waarvan Aratame de

aandeelhouder is. De Stichting huurde personeel in van deze vennootschappen en was gevestigd in een pand dat eigendom is van de Oprichter.

In 2024 trad de Bestuurder in dienst bij de Stichting, nadat hij zijn functies bij de MiCare-vennootschappen had neergelegd. Kort daarna stapte vrijwel het gehele personeel van MiCare Health en MiCare GGZ over naar de Stichting.

Volgens Aratame heeft de Bestuurder hiermee de MiCare-vennootschappen feitelijk leeggetrokken en activa overgeheveld naar de Stichting, zonder behoorlijke overdracht of afstemming. Ook zou hij vlak voor zijn vertrek betalingsopdrachten hebben uitgevoerd die de rekeningen van de MiCare-vennootschappen zouden hebben geleegd.

Aratame stelt dat deze handelwijze zowel de MiCare-vennootschappen als de Stichting in gevaar brengt. De zorgverzekeraars zouden geen uitbreiding van activiteiten meer willen financieren, en de Stichting zou kampen met hogere kosten en lagere vergoedingen vanwege het ontbreken van contracten.

Aratame vindt kortom dat de Bestuurder zijn taken heeft verwaarloosd, waardoor de financiële situatie van de MiCare-vennootschappen en de Stichting in gevaar is gebracht en daarnaast dat er andere gewichtige redenen zijn voor ontslag. Daarnaast handelt de Bestuurder volgens Aratame in strijd met de statuten van de Stichting, waarin is bepaald dat de feitelijke zorgverlening plaatsvindt binnen de MiCare-vennootschappen en de Stichting slechts zorg inkoopt.

Om die redenen vindt Aratame dat, wegens ingrijpende omstandigheden, het voortduren van het bestuurderschap van de Bestuurder niet langer kan worden geduld. In ieder geval is van belang dat de Bestuurder voorlopig als bestuurder wordt geschorst.

Ook beweerde Aratame dat er sprake is van belangenconflicten doordat de Commissarissen bewust hebben meegewerkt aan de handelwijze van de Bestuurder.

Verweer

De Bestuurder, de Commissarissen en de Stichting voeren verweer. Zij stellen dat Aratame geen belanghebbende is in de zin van artikel 2:298 BW, en dat er bovendien geen gronden zijn voor ontslag of schorsing.

De Bestuurder voert aan dat hij juist in het belang van de Stichting heeft gehandeld. Hij constateerde dat de Stichting financieel werd uitgehold door hoge huurkosten, dure inleenconstructies en IT-uitgaven aan een bedrijf van de oprichter van Aratame en een gebrek aan financiële reserves. Door de zorgverlening in eigen beheer te nemen, zou de Stichting

financieel levensvatbaarder zijn geworden. De overdracht van personeel en boekhouding zou ordentelijk zijn verlopen, en de betalingsopdrachten betroffen salarissen. De Bestuurder betwist ook dat hij in strijd met de statuten heeft gehandeld.

Oordeel rechtbank

De kernvraag is of de Bestuurder als bestuurder van de Stichting zijn taak heeft verwaarloosd of anderszins zodanig heeft gehandeld dat ontslag gerechtvaardigd is.

De rechtbank oordeelt allereerst dat Aratame wél als belanghebbende kan worden aangemerkt, gelet op haar aandeelhouderschap in de MiCare-vennootschappen en de verwevenheid met de Stichting.

De rechtbank oordeelt voorts dat het feit dat er een extra bestuurder moest worden aangesteld voor de MiCare-vennootschappen niet betekent dat de Bestuurder zijn taak als bestuurder van de Stichting heeft verwaarloosd. De rechtbank stelt daarnaast vast dat onvoldoende is aangetoond dat de Bestuurder financiële verplichtingen is aangegaan die niet konden worden gedekt, of dat hij in strijd met de statuten heeft gehandeld.

De rechtbank oordeelt dat de begroting voor 2024 van de Stichting weliswaar niet passend was voor de huidige situatie, maar dat dit niet betekent dat er geen sluitende begroting mogelijk was. Ook de overige gronden, zoals het vermeende in diskrediet brengen van de Stichting via de media of een verstoorde samenwerking met de interim-bestuurder, worden als onvoldoende onderbouwd verworpen.

Ten aanzien van de Commissarissen oordeelt de rechtbank dat, nu niet is gebleken van onrechtmatig handelen door de Bestuurder, evenmin kan worden vastgesteld dat de Commissarissen hun toezichthoudende taak hebben verwaarloosd.

De rechtbank concludeert dat geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 2:298 lid 1 BW. Het verzoek tot ontslag en schorsing wordt afgewezen.

D.L. Westerbeek, mei 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:163

Zaaknummer: 333389 HA RK 24-143

Rechters: E.C.M. Hurkens, A.H.M.J.F. Piëtte en M. Koelemeijer

Advocaten: D. Stikkelbroeck

Wetsartikelen: 2:298 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek tot verbodenverklaring Stichting Uitbanning Genocide

Het OM verzoekt tot verbodenverklaring van een stichting die naar het oordeel van het OM in strijd handelt met de openbare orde zoals bedoeld in artikel 2:20 lid 1 BW. Het OM is van mening dat de stichting zich stelselmatig bezighoudt met bedreiging en dat de stichting zich tevens schuldig maakt aan vernieling en belediging. Daarnaast stelt het OM dat de procedures die de stichting voert bestuursorganen en het gerechtelijk apparaat oneigenlijk belasten, omdat ze bij voorbaat kansloos zijn. In eerste aanleg wijst de rechtbank het verzoek af, onder meer omdat niet aan de voorwaarden voor een verbodenverklaring ex artikel 2:20 BW is voldaan en het recht op toegang tot de rechter zwaar weegt. In hoger beroep houdt het hof de uitspraak van de rechtbank in stand. Het hof overweegt dat de uitlatingen van de stichting als juridische verhandelingen moeten worden opgevat en niet als bedreiging. Daarnaast weegt het hof mee dat de betrokkene bij de stichting, die strafrechtelijk is veroordeeld, tegen zijn veroordeling beroep heeft ingesteld. Daarom kan naar het oordeel van het hof niet worden geconcludeerd dat de maatregel van de verbodenverklaring noodzakelijk is.

Eerste aanleg

Stichting Uitbanning Genocide ('de Stichting') is in 2020 opgericht en heeft volgens de statuten als doelstelling 'het tegengaan van de gehele of gedeeltelijke vernietiging – de genocide – van nationale, etnische, raciale en godsdienstige groepen als zodanig.' Bij de stichting is één betrokkene, tevens de oprichter en bestuurder, actief ('de Betrokkene'). Tegen de Stichting is meermaals aangifte gedaan van onder meer bedreiging (art. 285 Sr) en belediging (art. 266 Sr),

waarbij het steeds terugkerende motto van de Stichting veelal de aanleiding voor de aangifte is geweest. Dat luidt: *‘Overigens is de Stichting van mening dat de schuldigen aan de genocide op het Nederlandse volk door een competent tribunaal ter dood veroordeeld moeten worden en dat zij een vuurpeloton verdienen.’*

Het OM is van oordeel dat de werkzaamheid van de Stichting in strijd is met de openbare orde, zoals bedoeld in artikel 2:20 lid 1 BW. Daarom verzoekt het OM de rechtbank Amsterdam de Stichting verboden te verklaren en te ontbinden, met benoeming van een vereffenaar (ECLI:NL:RBAMS:2023:5808, OR 2023-0235). Daarnaast verzoekt het OM voorlopige maatregelen te treffen voor de duur van het geding en een dwangsom te verbinden aan het bestuursverbod dat bij verbodenverklaring volgens artikel 2:20a BW de Betrokkene als statutair bestuurder van de Stichting moet worden opgelegd. Volgens het OM hanteert de Stichting een eigen (unieke en discriminerende) opvatting van het begrip genocide en verricht de Stichting vanuit die opvatting werkzaamheden die leiden of dreigen te leiden tot aantasting van de menselijke waardigheid, geweld of het aanzetten tot haat of discriminatie. De Stichting en de Betrokkene zijn voor enkele van die feiten ook strafrechtelijk veroordeeld. Daarnaast stelt het OM dat de procedures die de Stichting voert bestuursorganen en het gerechtelijk apparaat oneigenlijk belasten, omdat ze bij voorbaat kansloos zijn.

Onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis van artikel 2:20 BW overweegt de rechtbank dat artikel 2:20 BW niet is geschreven om oneigenlijke belasting van bestuursorganen en het gerechtelijk apparaat tegen te gaan. Voor zover al sprake zou zijn van het verstoppertje van het bestuurlijk en gerechtelijk apparaat door kansloze procedures, is dit indachtig de toegang tot de rechter naar het oordeel van de rechtbank niet snel in strijd met de openbare orde. Verder overweegt de rechtbank dat de verwijten die het OM de Stichting maakt en die haar werkzaamheid in strijd met de openbare orde zouden doen zijn (waaronder het steeds terugkerende motto met daarin de doodstraf en het vuurpeloton) steeds één op één zijn terug te voeren op de enige natuurlijke persoon die de Stichting drijft: de Betrokkene. Naar het oordeel van de rechtbank kan de Betrokkene voor zijn acties, voor zover die strafbaar zijn of in strijd met de openbare orde, worden vervolgd. Andersom zal het verbieden van de Stichting niet in de weg staan aan de acties van de Betrokkene, aldus de rechtbank. De rechtbank oordeelt dat al met al bij een zo vergaande stap als het verbieden en ontbinden van de Stichting onvoldoende belang bestaat. Het verzoek van het OM wordt afgewezen.

Hoger Beroep

Het OM stelt hoger beroep in en voert twee grieven aan. De eerste grief komt erop neer dat de Stichting zich naar de mening van het OM structureel schuldig maakt aan het uiten van discriminerende standpunten, en dat deze werkzaamheid in strijd is met de openbare orde en

een verbodenverklaring rechtvaardigt. Met de tweede grief voert het OM aan dat het bij een verbodenverklaring van de Stichting voldoende belang heeft. In hoger beroep legt het OM de nadruk op het veelgebruikte motto, en stelt het OM dat het gebruik van het motto een uiting is van bedreigingen met een misdrijf tegen het leven gericht.

Het hof overweegt dat de stukken die de Stichting afsluit met het motto een juridisch karakter hebben. Het hof overweegt voorts dat de Stichting in haar stukken aan de hand van (literatuur en rechtspraak over) het Verdrag inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide ('het Genocideverdrag') een uitgebreide uiteenzetting geeft over wat genocide volgens haar inhoudt, waarom daarvan in de desbetreffende gevallen sprake zou zijn, en welke verplichtingen in dat verband uit het Genocideverdrag voortvloeien. Vervolgens zegt de Stichting zich in te zetten voor de naleving van het Genocideverdrag en sluit zij af met het motto waarin zij zich uitspreekt voor het opleggen van de doodstraf door een competent tribunaal aan degenen die zich volgens haar schuldig maken aan genocide op het Nederlandse volk, aldus nog steeds het hof. Het hof overweegt verder dat de Stichting heeft toegelicht dat zij hiermee bedoelt dat degenen die zich schuldig hebben gemaakt aan de door haar gestelde genocide door een competent tribunaal als bedoeld in artikel VI van het Genocideverdrag ter dood moeten worden veroordeeld.

Gelet op de context waarin de uitlatingen van de Stichting zijn gedaan, is het hof van oordeel dat deze uitlatingen door de geadresseerden redelijkerwijs niet zonder meer kunnen worden opgevat als een bedreiging dat zij na tussenkomst door een volkstribunaal of anderszins door een misdrijf om het leven zullen worden gebracht. Het hof oordeelt dat de uitlatingen (het motto) steeds de afsluiting van een internationaalrechtelijke verhandeling van het Genocideverdrag zijn, waarbij de Stichting klaarblijkelijk het opleggen van de doodstraf binnen internationaalrechtelijke grenzen voor ogen heeft. Bovendien is het hof van oordeel dat, voor zover ervan moet worden uitgegaan dat genoemde uitlatingen kwalificeren als strafbare feiten, het hierbij gelet op hun inhoud en de context waarin ze zijn gedaan, niet gaat om handelingen van een dusdanige ernst dat zij een daadwerkelijke en ernstige aantasting zijn van als wezenlijk ervaren beginselen van ons rechtsstelsel en die onze samenleving (kunnen) ontwrichten.

Tot slot overweegt het hof dat het OM heeft besloten de Stichting niet strafrechtelijk te vervolgen en dat de Betrokkene hoger beroep heeft ingesteld in de zaken waarin hij strafrechtelijk is veroordeeld. Bijgevolg kan op dit moment niet worden vastgesteld of een (onherroepelijke) strafrechtelijke veroordeling, en in dat verband op te leggen straffen of maatregelen, de Stichting ertoe kan bewegen om haar gedragingen/uitlatingen aan te passen. Daarom kan naar het oordeel van het hof niet worden geconcludeerd dat de maatregel van de verbodenverklaring – een uiterst middel – noodzakelijk is.

Het hof wijst het hoger beroep van het OM af en bekrachtigt de uitspraak van de rechtbank.

A. El Allaoui, mei 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:860

Zaaknummer: 200.335.606/01

Rechters: K.A.J. Bisschop, S.C.H. Molin en M.M. van 't Nedereind

Advocaten: O.J.M. van der Bijl en E.B. Jobse

Wetsartikelen: 2:20 BW, 2:20a BW, 7 Grondwet en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Curator/Voormalig bestuurder failliet zorgbedrijf en diens zwager

De curator stelt een voormalig bestuurder van een failliet zorgbedrijf aansprakelijk voor het boedeltekort wegens schending van de administratie- en publicatieplicht (art. 2:10 en 2:394 BW). Daarnaast zou de bestuurder zonder titel of rechtsgrond ten gunste van zichzelf gelden hebben onttrokken uit het vermogen van de vennootschap. De rechtbank Gelderland oordeelt dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur en legt een bestuursverbod van vijf jaar op. Voorts vordert de curator (terug)betaling van diverse bedragen die vanuit het zorgbedrijf zijn betaald aan de zwager van de bestuurder, waaronder onder meer een geldlening, (onverschuldigd) betaald loon en onbetaalde zorgfacturen. De rechtbank wijst deze vorderingen grotendeels af, maar veroordeelt de zwager tot terugbetaling van onverschuldigd betaald loon en één onbetaalde zorgfactuur.

Achtergrond

Bedrijf 1 ('de Vennootschap') verleende (ambulante) zorg en huishoudelijke hulp aan diverse doelgroepen. Gedaagde 1 was enig statutair bestuurder van de Vennootschap ('de Bestuurder'). Gedaagde 2 is de zwager van de Bestuurder ('de Zwager'). De Vennootschap heeft aan de Zwager een geldlening verstrekt, loon overgemaakt en zorg verleend. Op 21 maart 2023 is de Vennootschap failliet verklaard.

De curator van de Vennootschap stelt dat de Bestuurder aansprakelijk is voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 lid 1 BW. Er zou sprake zijn van schending van de administratieplicht van artikel 2:10 BW en de publicatieplicht van artikel 2:394 BW. Daarnaast stelt de curator dat de bestuurder zonder titel of rechtsgrond ten gunste van zichzelf een totaalbedrag van € 341.248,87 heeft onttrokken aan de Vennootschap. Ten slotte vordert de

curator een bestuursverbod voor de Bestuurder voor vijf jaar op grond van artikel 106a Fw.

Wat betreft de Zwager vordert de curator terugbetaling van (i) een geldlening, (ii) onverschuldigd betaald loon en (iii) betaling van onbetaalde zorgfacturen. Daarnaast zou de Zwager volgens de curator de schuldeisers van de Vennootschap hebben benadeeld door kosteloos gebruik te maken van de kelder van de Vennootschap.

Aansprakelijkheid bestuurder

Niet voldoen aan administratie- en publicatieplicht

De rechtbank stelt vast dat de administratie van de vennootschap ernstig tekortschiet. Zo ontbreken essentiële documenten zoals winst- en verliesrekeningen en grootboekmutatiekaarten voor 2021. Ook is een digitale administratie verwijderd zonder back-up, wat volgens de rechtbank volledig voor rekening van de Bestuurder komt. Hoewel de Bestuurder verklaart dat hij ervan uitging dat deze administratie behouden zou blijven, heeft hij dit niet gecontroleerd, en bovendien had hij als gebruiker van het systeem zelf op ieder moment een back-up kunnen maken. Bovendien ontbreekt voor het jaar 2022 vrijwel elke vorm van administratie.

Daarnaast heeft de Bestuurder naar het oordeel van de rechtbank de publicatieplicht van artikel 2:394 BW geschonden. Tussen partijen staat vast dat er in het geheel geen jaarrekeningen van de vennootschap zijn gepubliceerd. Daardoor is ook de publicatieplicht geschonden.

Kennelijk onbehoorlijk bestuur

Het niet voldoen aan de administratieplicht en/of de publicatieplicht heeft tot gevolg dat vaststaat dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld (ex art. 2:248 lid 2 BW). Gezien de ernst en duur waarmee de administratie- en publicatieplicht is geschonden, gaat het niet om een onbelangrijk verzuim in de zin van artikel 2:248 lid 2 BW. Deze onbehoorlijke taakvervulling vond plaats in de drie jaren voor het faillissement van 21 maart 2023 (ex art. 2:248 lid 6 BW).

Belangrijke oorzaak van het faillissement

Het niet voldoen aan de administratieplicht en/of de publicatieplicht heeft tot gevolg dat (weerlegbaar) wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Het bestuur kan dit vermoeden weerleggen door aannemelijk te maken dat andere feiten of omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn.

geweest (HR 23 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD4508, onder 3.7, en HR 20 oktober 2006, ECLI:NL:HR:2006:AY7916, onder 4.5.2). Dat kan een van buiten komende omstandigheid zijn, maar dat kan ook handelen of nalaten van het bestuur zijn dat op zichzelf beschouwd geen onbehoorlijke taakvervulling oplevert (HR 9 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1099, onder 3.2).

De rechtbank verwerpt het verweer van de Bestuurder dat het faillissement van de Vennootschap hoofdzakelijk is veroorzaakt door de coronapandemie. Volgens de rechtbank waren de betalingsproblemen van de Vennootschap al vóór de pandemie zichtbaar. Uit belastingaanslagen blijkt dat de Vennootschap vanaf medio 2020 geen loonheffing meer heeft betaald. Het beroep van de Bestuurder op overmacht door corona wordt daarom verworpen.

Conclusie

De Bestuurder is vanwege kennelijk onbehoorlijk bestuur aansprakelijk voor het boedeltekort van de Vennootschap. De rechtbank kan daarom in het midden laten of de Bestuurder ten gunste van zichzelf gelden aan de Vennootschap heeft onttrokken en of hij ook op die grond zijn taak als bestuurder kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld.

Naast de bestuurdersaansprakelijkheid voor het boedeltekort, legt de rechtbank een bestuursverbod van vijf jaar op. Volgens de rechtbank zijn de schendingen van de administratie- en publicatieplicht zodanig zwaarwegend dat deze de oplegging van een bestuursverbod rechtvaardigen. Daarbij neemt de rechtbank in overweging dat het bedrijfspand leeg was ten tijde van het faillissement en de Bestuurder, ondanks herhaaldelijke verzoeken van de curator, geen overzichtelijke en gedetailleerde lijst van de bedrijfsinventaris heeft verstrekt.

Aansprakelijkheid zwager

Geldlening

De Zwager leent op 27 november 2019 een bedrag van € 16.000 van de Vennootschap als startkapitaal voor zijn eenmanszaak. De curator vordert terugbetaling van de lening.

De Zwager erkent de geldlening en toont aan dat er een schriftelijke leningsovereenkomst bestaat, waarin is opgenomen dat hij uiterlijk op 12 november 2034 het bedrag met een vaste rente van 5% moet terugbetalen. De Zwager stelt echter dat hij – door trainingen te geven aan medewerkers van de Vennootschap – ondertussen het volledige bedrag al in natura heeft terugbetaald.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de Zwager dit voldoende onderbouwd gesteld en

heeft de curator dit onvoldoende gemotiveerd betwist. De rechtbank wijst de vordering van de curator tot terugbetaling af.

Onverschuldigde betaling

De Vennootschap maakt tussen 2018 en 2020 in totaal een bedrag van € 11.466,16 over aan de Zwager als loon. De curator stelt dat dit 'loon' onverschuldigd is betaald en moet worden terugbetaald, omdat er geen arbeidsovereenkomst bestaat tussen de Zwager en de Vennootschap. De Zwager zegt dat hij klusjes heeft uitgevoerd voor het bedrijf, maar kan dit niet onderbouwen met een arbeidsovereenkomst, loonstroken of duidelijke afspraken over uren en loon. De rechtbank concludeert dat er geen rechtsgrond voor de betalingen bestaat en veroordeelt Zwager tot terugbetaling van het loonbedrag, vermeerderd met wettelijke rente.

Onbetaalde zorgfacturen

Tussen 2018 en 2020 ontvangt de Zwager zorg van de Vennootschap. De curator vordert betaling van twee openstaande zorgfacturen. De Zwager stelt dat zijn zorgverzekeraar deze bedragen al heeft betaald. De rechtbank stelt vast dat één factuur inderdaad door de verzekeraar van de Zwager is voldaan, maar dat voor de andere factuur geen bewijs van betaling is geleverd. Daarom moet de Zwager de andere zorgfactuur (van € 8.023,68) alsnog betalen.

Gebruik van kelderruimte

De Zwager maakt van mei 2018 tot juni 2020 kosteloos gebruik van de kelder van de Vennootschap voor zijn trainingen. Volgens de curator heeft Zwager daarmee de schuldeisers benadeeld. De curator begroot deze schade op € 10.800.

De rechtbank oordeelt dat het de Zwager vrijstond om deze gunst te accepteren. Met de Vennootschap ging het in de betreffende periode voor het overgrote deel financieel goed. De Zwager hoefde dan ook geen rekening te houden met toekomstige schuldeisers en hoefde ook niet te begrijpen dat hij deze schuldeisers zou benadelen. Kort nadat de coronapandemie was uitgebroken – maart 2020 – en de betalingsproblemen bij de Vennootschap ontstonden – medio 2020 – is het kosteloze gebruik van de kelder door de Zwager geëindigd. Bovendien heeft de Zwager in ruil voor dit gebruik ondersteunende klussen voor de Vennootschap verricht. De vordering van de curator wordt afgewezen.

D.D. Kalter, mei 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 27-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:1585

Zaaknummer: C/05/433036 / HA ZA 24-130 / 1841 / 1854

Rechters: L.J. de Kerpel-van Poel

Advocaten: B.B.P.J.M. Derks en J.A.N. Lap

Wetsartikelen: 2:248 BW en 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Huizenmij - Verzoek ontslag bestuurders stichting, verzoek wijziging statuten, akte uitlaten partijen over benoeming nieuwe bestuurder(s)

De in deze zaak eerder door de rechtbank Amsterdam benoemde tijdelijke bestuurder verzoekt (1) te bepalen dat de statuten van de STAK luiden conform het besluit tot wijziging van de statuten als neergelegd in de (concept) notariële akte van statutenwijziging en (2) te bepalen dat een artikel uit de statuten moet worden aangevuld op grond van artikel 2:294 BW. Verweersters verzoeken de rechtbank het voltallige bestuur van de STAK te ontslaan op grond van artikel 2:298 BW. De rechtbank verklaart de tijdelijke bestuurder niet-ontvankelijk in haar eerste verzoek en wijst het tweede verzoek af. De rechtbank wijst het verzoek van verweersters tot ontslag van alle bestuurders in het bestuur van de STAK toe, benoemt één bestuurder in het bestuur en vraagt, voordat zij eindbeschikking wijst, partijen zich bij akte uit te laten over de (wijze van) benoeming van de overige bestuurders en over de persoon van de te benoemen bestuurder.

Impasse in bestuur

De kwestie betreft de impasse in het gehele bestuur van de Stichting Administratiekantoor ter Continuering Huizenmaatschappij ('STAK'). Verweersters vormen het bestuur van de STAK. In een eerdere beschikking in de onderhavige procedure heeft de rechtbank vanwege de impasse een tijdelijke bestuurder met beslissende stem benoemd, met de taak om te bezien hoe in de opvolging van de zittende bestuursleden kan worden voorzien.

Verzoeken aan rechtbank

In een volgende mondelinge behandeling behandelt de rechtbank verzoeken van de tijdelijke

bestuurder. Dit betreft het verzoek (1) te bepalen dat de statuten van de STAK luiden conform het besluit tot wijziging van de statuten als neergelegd in de (concept) notariële akte van statutenwijziging en (2) te bepalen dat een artikel uit de statuten moet worden aangevuld op grond van artikel 2:294 BW. Verweersters verzoeken over en weer elkaars ontslag als bestuurder van de STAK op grond van artikel 2:298 BW.

De rechtbank gaat mee met de stelling van verweersters dat de verzoeken van de tijdelijke bestuurder aparte verzoeken zijn die niet binnen het kader van de lopende ontslagprocedure vallen. Echter, vanuit proceseconomische overwegingen beoordeelt de rechtbank deze verzoeken in de onderhavige procedure. Door deze beslissing worden geen belangen geschaad.

Verzoek tot bekrachtiging besluit tot statutenwijziging

Het eerste verzoek van de tijdelijk bestuurder komt volgens de rechtbank neer op een verzoek tot bekrachtiging van een reeds genomen en doorgevoerd besluit tot statutenwijziging. Een dergelijk verzoek past niet binnen de reikwijdte van artikel 2:394 BW. Dit artikel biedt slechts de mogelijkheid de rechter te verzoeken de statuten te wijzigen. Het onderhavige verzoek komt neer op het verstrekken van een verklaring voor recht. Een dergelijk verzoek hoort thuis in een dagvaardingsprocedure (vgl. ECLI:NL:RBNHO:2021:10815, rov. 4.3). De rechtbank verklaart de tijdelijke bestuurder niet-ontvankelijk in haar eerste verzoek.

Verzoek tot aanvulling statuten

Voor wijziging van de statuten ex artikel 2:294 BW is slechts plaats, aldus de rechtbank, indien ongewijzigde handhaving van de statuten zou leiden tot gevolgen die bij de oprichting redelijkerwijze niet kunnen zijn gewild. Daarbij is richtinggevend dat de rechtbank terughoudendheid betracht in die zin dat zij zo min mogelijk van de bestaande statuten afwijkt. Uit jurisprudentie volgt dat onduidelijkheid als gevolg van het feit dat de statuten voor verschillende, tegenstrijdige wijzen van uitleg vatbaar zijn, niet een gevolg is dat bij oprichting van de stichting redelijkerwijs kan zijn gewild (ECLI:NL:GHAMS:2017:2070, JOR 2018/61).

De tijdelijke bestuurder wenst de statuten aan te vullen met het vereiste dat ook in een tweede vergadering van certificaathouders unanimiteit van de aanwezige certificaathouders vereist is. Dit om te voorkomen dat certificaathouders in een tweede vergadering zonder unanimiteit zouden kunnen beslissen tot het ingrijpende besluit van decertificering van de aandelen en ontbinding van de STAK.

De rechtbank oordeelt dat het tweede verzoek niet aan de eisen voldoet. Gelet op de tekst van de statuten is niet voldaan aan het criterium dat ongewijzigde handhaving van de statuten zou

leiden tot gevolgen die bij de oprichting redelijkerwijze niet kunnen zijn gewild.

De verzoeken tot ontslag

De rechtbank concludeert dat ondanks de inspanningen van de tijdelijke bestuurder het bestuur er niet in is geslaagd te voorzien in haar eigen opvolging en dat de impasse in het bestuur nog steeds aanwezig is. De besluitvorming ligt stil, als gevolg waarvan onder meer de jaarrekeningen niet konden worden goedgekeurd en de bank dreigt met het bevriezen van kredietvoorzieningen. Een impasse als gevolg van verschil van inzicht die zelfs na inzet van een tijdelijke bestuurder zo lang voortduurt, levert gewichtige redenen op voor het ontslag van het bestuur als geheel en dus van alle individuele bestuurders. De rechtbank wijst het verzoek tot ontslag toe.

Met het einde van de onderhavige procedure eindigt de voorlopige maatregel tot benoeming van de tijdelijke bestuurder en worden alle posities in het bestuur van de STAK vacant. De rechtbank voorziet in de vervulling van de plaatsen in het bestuur door in ieder geval één bestuurder te benoemen. De rechtbank overweegt verder dat zij ook de andere bestuurders kan benoemen of de benoeming daarvan kan overlaten aan de door haar benoemde bestuurder. Voordat de rechtbank een eindbeschikking wijst, vraagt zij partijen zich bij akte uit te laten over de benoeming van de bestuurders en over de persoon van de door de rechtbank te benoemen bestuurder.

A.M. Dumoulin-Siemens, mei 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:1566

Zaaknummer: C/13/731810 / HA RK 23-108

Rechters: C.H. Rombouts, R.C.J. Hamming en V.G.T. van Emstede

Advocaten: G.C. Endedijk, J. Stikkelbroeck, M.P.H. Sanders en A.M. van Riemsdijk

Wetsartikelen: 2:298 BW en 2:294 BW

RECHTSPRAAK

Enquête Hader JV Holding B.V.

OK; enquête. Onenigheid tussen twee aandeelhouders van een joint venture leidt tot een verzoek van de minderheidsaandeelhouder aan de OK om een enquête te gelasten en bij wijze van onmiddellijke voorziening te verbieden dat een aan de meerderheidsaandeelhouder gelieerde bestuurder wordt benoemd zonder instemming van de minderheidsaandeelhouder. Volgens verzoeker handelt de meerderheidsaandeelhouder in strijd met de aandeelhoudersovereenkomst en artikel 2:8 BW door (i) buiten de joint venture om een concurrerende reisorganisatie op te richten, en (ii) zonder instemming een aan haar gelieerde bestuurder te doen benoemen. Dit zou het proces van de gezamenlijk afgesproken verkoop van de joint venture ondermijnen. De OK oordeelt dat gegronde redenen bestaan voor twijfel aan een juist beleid en een juiste gang van zaken. De OK beveelt daarom een onderzoek en bepaalt bij wijze van onmiddellijke voorziening dat zonder instemming van verzoeker geen nieuwe bestuurder kan worden benoemd.

Feiten, verzoek en verweer

Hamos Holding B.V. ('Hamos') dient bij de OK een verzoek in tot het gelasten van een enquête naar het beleid en de gang van zaken bij HaDer JV Holding B.V. ('JV Holding'), waarvan zij minderheidsaandeelhouder is. Daarnaast vraagt Hamos om bij wijze van onmiddellijke voorziening te bepalen dat geen nieuwe bestuurder van JV Holding kan worden benoemd zonder haar instemming.

JV Holding is een joint venture tussen Hamos en DERTOUR Deutschland GmbH ('DER'), een vennootschap naar Duits recht die 75 procent van de aandelen houdt. Hamos bezit de overige 25 procent. De bestuurder van JV Holding is de enig bestuurder van Hamos en treedt daarmee

indirect namens deze minderheidsaandeelhouder op. JV Holding is actief in de reisbranche en staat aan het hoofd van een groep, waarvan Prijsvrij en D-Reizen deel uitmaken. In een aandeelhoudersovereenkomst ('SHA') hebben de aandeelhouders onder meer afgesproken dat uitbreidingen van de bedrijfsactiviteiten in beginsel binnen JV Holding worden ondergebracht en dat voor bepaalde besluiten, waaronder de benoeming van bestuurders, een meerderheid van 80 procent vereist is. Verder hebben zij een procesovereenkomst gesloten waarin zij afspraken hebben gemaakt over de verkoop van hun aandelen in JV Holding, waarbij is bepaald dat Hamos zou delen in de verkoopopbrengst als ware zij nog 50 procent aandeelhouder.

Volgens Hamos handelt DER in strijd met zowel de SHA als artikel 2:8 BW door in Nederland concurrerende activiteiten te ontplooiën via haar dochtervennootschap Adventure Specialists B.V. ('Adventure') dat onder andere onder de naam Apollo Reizen op de Scandinavische markt pakketreizen aanbiedt. Hamos stelt dat DER deze nieuwe activiteit niet als 'new opportunity' heeft aangemeld bij JV Holding en Hamos, zoals voorgeschreven in artikel 6 van de SHA. DER zou hebben nagelaten om de voorgeschreven schriftelijke en gedetailleerde melding te doen, en heeft daarmee in strijd met de SHA en de eisen van zorgvuldigheid van artikel 2:8 BW gehandeld. Daarnaast probeert DER kort voor afloop van de procesovereenkomst een aan haar gelieerde bestuurder bij JV Holding te doen benoemen zonder instemming van Hamos. Volgens Hamos frustreert dit het lopende verkoopproces van de onderneming van JV Holding, waartoe partijen zich in de SHA hebben gecommitteerd.

DER betwist dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld. Zij stelt dat Apollo Reizen geen 'opportunity relevant to the business' is in de zin van de SHA en dat, voor zover daarvan wel sprake is, Hamos voldoende is geïnformeerd. Verder beroept DER zich op haar statutaire recht om als houder van de aandelen B een bindende voordracht te doen voor de benoeming van een bestuurder. Volgens DER voldoet zij hiermee aan de vereisten van de statuten en is geen instemming van Hamos vereist.

Beoordeling

De OK volgt dit verweer niet. Met betrekking tot de activiteiten van Apollo Reizen oordeelt de OK dat uit de e-mailcorrespondentie tussen partijen blijkt dat DER JV Holding en Hamos niet tijdig, niet schriftelijk en niet met voldoende detail heeft geïnformeerd over haar voornemen om Apollo Reizen in Nederland te exploiteren. De OK stelt vast dat DER hiermee in strijd heeft gehandeld met artikel 6 van de SHA en in strijd met de door haar op grond van artikel 2:8 BW jegens haar medeaandeelhouder Hamos en JV Holding in acht te nemen zorgvuldigheid. Van een duidelijke uitnodiging om deze nieuwe activiteit gezamenlijk via JV Holding te ontwikkelen, is niet gebleken. De OK acht het daarom voorshands voldoende aannemelijk dat

DER zich op dit punt niet heeft gehouden aan de tussen partijen gemaakte afspraken.

Ten aanzien van de voorgenomen benoeming van een aan DER gelieerde bestuurder oordeelt de OK dat, hoewel DER formeel gezien een bindende voordracht mag doen op grond van artikel 10 van de statuten, deze bevoegdheid moet worden uitgeoefend in overeenstemming met de eisen van redelijkheid en billijkheid. De OK oordeelt dat uit de *Memorandum of Understanding* ('MoU') en de SHA volgt dat benoeming van een tweede bestuurder van JV Holding slechts kan plaatsvinden met instemming van Hamos. Het feit dat DER haar voordracht baseert op haar zorgen over het verkoopproces is volgens de OK om twee redenen problematisch: (i) tussen partijen is afgesproken dat de huidige bestuurder van JV Holding het verkoopproces leidt en (ii) de belangen van Hamos en DER lopen niet parallel. Daar waar Hamos namelijk belang heeft bij een tijdige afronding van het verkoopproces, heeft DER daar juist geen belang bij, omdat zij bij een niet-tijdige totstandkoming van het verkoopproces op basis van haar toekomstige calloptie de laatste 25 procent in JV Holding kan verwerven. Gelet op deze omstandigheden, is het volgens de OK niet in het belang van JV Holding en de door haar gedreven onderneming dat DER de onderlinge verhoudingen tussen de aandeelhouders verder onder druk zet door zonder instemming van Hamos een aan DER gelieerde bestuurder te doen benoemen.

De OK komt tot het oordeel dat er gegronde redenen zijn om te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken bij JV Holding. Zij wijst het verzoek tot het gelasten van een enquête toe en bepaalt dat deze onder meer betrekking zal hebben op de exploitatie van Apollo Reizen, de benoeming van een tweede bestuurder en het voorafgaande proces. Daarnaast bepaalt de OK bij wijze van onmiddellijke voorziening dat, zolang Hamos aandeelhouder is van JV Holding, geen nieuwe bestuurder kan worden benoemd zonder instemming van Hamos. De aanwijzing van een onderzoeker houdt de OK aan, in afwachting van de oplossing die met het treffen van de genoemde onmiddellijke voorziening wordt bereikt.

S.M. Bálint, mei 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3644

Zaaknummer: 200.345.625/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, M.M.M. Tillema, A.J.C.C.M. Loonen, J.M. de Jongh en S. ten Have

Advocaten: E.E.U. Vroom, A. Rossielle, J. van Borssum Waalkens, T.W.J. Vankan, T.A.A.M. van Kemenade en S.A.J. Hulsink

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:350 lid 1 BW en 2:349a lid 2 BW